

Hodnocení diplomové práce Daniely Borkovcové Múzy autorů beat generation.

Tzv. beat generation je dostatečně atraktivní a dráždivá značka v českém nejen literárním průmyslu, z reprezentativních osobností (Kerouac, Ginsberg, Ferlinghetti, Burroughs, Cassady) se staly monumenty, k nimž třeba vzhlížet, klanět se atd., i oni sami se rádi ve svých textech prezentovali coby chlupáci zn. Rambo. „Slabší“ (něžné) pohlaví jako by pro ně byla víceméně občas zklidňující, sice nezbytná, ale děsivě nudná zátoka či laguna, kde se občas - jakoby en passant - zastaví mezi svými „rozlety do ráje“.

Skutečnost byla však jiná a diplomantka musela absolvovat domnívám se dosti nesnadný sestup do podloží vzájemné koexistence obou protipólů: „múzami“ oněch „neuchopitelných“ nadsamců nebyly ke všemu svolné, ochotné, nemyslicí pipinky s IQ houpacího koníka, ale ženy silné, tvůrčí, milující své vyvolené a nedostižné a obletované beatniky, schopné však nejen jejich děti rodit, ale také se o ně starat a dosti často finančně (nejen!) svými partnery ruinovány a permanentně opouštěny vytvářet aspoň relativně stabilní zázemí pro potomky i jejich rozlitané otce.

Múzy beatníků coby „vedlejší produkt“ nestály a nestojí v popředí zájmu fandů ani historiků beat generation, i proto náleží diplomantce respekt za shromáždění de facto všech dostupných textů (v češtině), mezi nimiž dominují dva, jejichž autorkami jsou osudové partnerky Jacka Kerouaca (Edie Kerouac Parker) a Neala Cassadyho (Carolyn Cassady). Cenným přínosem práce potom není jejich „prosté“ přiblížení či představení, ale právě ono odhodlání či spíše odvaha diplomantky vydat se drsnou cestou „za kulisy“, onen propad do syrového, někdy krutého a zřídka láskyplného soukromí oněch nespoutatelných chlapíků a jejich partnerek, jež s lehkým srdcem opouštěli a k nimž se vraceli zakrvácení, zesláblí, zbití („beat“?) pro útěchu, pomilování či jen pohlazení; je zřetelným přínosem práce revitalizace tohoto světa jeho převedením do autenticity místy šokující; svět partnerek proslulých tvůrců „beat literatury“ je od prvních kontaktů, osudových pohledů, beznadějně zamilovanosti přes porody, interrupce, větší či menší toleranci drogových dobrodružství, skandálů, permanentního zklamávání i věčných nadějí až třeba po vraždu (Joan Vollmerová) představen citlivě a se značnou mírou empatie, kultivovaně, čtivě, místy až s profesionálním umem, autorka nepředkládá sumu vyčtených informací, naopak je předložený text po-

dán s až subjektivním pocitem porozumění, spoluúčastenství, soustředěn na obecně lidské vlastnosti, jež se v průběhu času neproměňují, sugestivně a vyvrá-
le je rekonstruováno ono „odpočinkové“ zákulisí, jehož strůjkyně byly sto unést
„tíhu osudů“ svých partnerů, jejich dětí i sebe samých; za jednu z výstižných
charakteristických citací považuji: „*Rozvodu se Neal osobně nezúčastnil. Ženil
se v té době v Mexiku.*“ I takoví byli beatnici.

Práci doporučuji k obhajobě, navrhuji (přes několik chyb zvl.
v interpunkci) klasifikovat ji jako výbornou.

V Plzni 17. 5. 2018

Jiří Staněk

vedoucí práce